

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.524 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 14 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 juli 2006 het Rijk binnen en diende op 25 juli 2006 een asielaanvraag in. Op 27 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
1. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten en op 1 september 1981 (Nahase 26, 1973) geboren te zijn in Addis Abeba. U bent een aanhanger van de Coalition for Unity and Democracy Party (hierna CUDP), een oppositiepartij. Op 15 mei 2005 (Genbot 7, 1997) werden er nationale en regionale verkiezingen gehouden in Ethiopië. In de aanloop naar de verkiezingen deelde u pamfletten uit. Op 2 november 2005 (Tekemt*

23, 1998) stierf uw moeder nadat ze geraakt werd door een verdwaalde kogel. De politie eiste de volgende dag dat u een document zou tekenen waarin stond dat de CUDP verantwoordelijk was voor de dood van uw moeder. U weigerde te ondertekenen. Op 4 november 2005 (Tekemt 25, 1998), één dag na de begrafenis van uw moeder, kwamen drie politieagenten naar uw huis. U weigerde nogmaals het bewuste document te ondertekenen waarna u gearresteerd en overgebracht werd naar het Woreda 18 politiekantoor. Daar werd u nog éénmaal gevraagd uw handtekening onder het document te zetten. Toen u opnieuw weigerde, werd u geslagen en in een cel opgesloten. U moest een verklaring ondertekenen waarin stond dat de CUDP verantwoordelijk was voor het geweld en verval in het land. Toen u dit niet deed, werd u geslagen. Nadien moest u regelmatig naar het Black Lion Hospitaal waar u zich diende te laten verzorgen voor opgelopen infecties. Gedurende twaalf dagen werd u dagelijks naar het hospitaal overgebracht. Een arts attesteerde dat u hartproblemen had en niet naar de cel terug kon. Uiteindelijk kon u de cel verlaten na het betalen van een borgsom en op voorwaarde dat u zich terug zou melden als dit nodig bleek. Ondertussen had u uw job verloren en kon u uw studies aan de universiteit niet verder zetten daar de politie eerder al uw schooldocumenten in beslag had genomen. U ging bij uw vriend Kalkidan Asefa inwonen. Op 16 juli 2006 (Hamle 9, 1998), toen u al geruime tijd bij uw vriend inwoonde, kreeg u van uw tante Alemtsehay Tefera, die sinds de dood van uw moeder in het huis woonde, te horen dat de politie een convocatie had gebracht waarin stond dat u zich op 18 juli 2006 (Hamle 11, 1998) bij de politie diende aan te melden. Met het geld van uw bruidsschat bekostigde u uw reis naar België. Een man, Said Issa genaamd, zou u begeleiden. Op 21 juli 2006 (Hamle 14, 1998) namen jullie in Addis Abeba het vliegtuig naar Brussel. Op 25 juli 2006 (Hamle 18, 1998) ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan.”

2. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoekster roept “Schending van de motiveringsverplichting (Wet van 15.12.1980) en van de beginselen van behoorlijk bestuur” in. Volgens verzoekster wordt de motiveringsverplichting “op verschillende wijzen geschonden door de bestreden beslissing, in die mate dat zij zelfs blijkt geeft van onbehoorlijk bestuur.”
3. De bepalingen vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
4. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen

beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Nopens de status van vluchteling.

5. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster heeft gestudeerd in Ethiopië en werkte als secretaresse. Ze heeft familie en vrienden met wie ze contact heeft en die haar documenten doorsturen. Het ontbreken van geldige identiteitsdocumenten kan haar dan ook worden aangerekend en ondermijnt haar geloofwaardigheid.
6. Verzoekster *“kan zich niet verzoenen met de beslissing van de Commissaris-generaal. Zij kan niet terugkeren naar haar land omdat zij vervolging en alle bijkomende schendingen van de mensenrechten, zoals foltering, vreest door de officiële autoriteiten van haar land wegens het samenwerken met de oppositiepartij Coalition for Unity and Democracy Party (CUDP)”* en *“kan het bovendien helemaal niet eens zijn met de redenen die de Commissaris-generaal hanteert om verzoekster de status van vluchteling te weigeren.”*
 1. Verzoekster baseert haar asielaanvraag op haar activisme voor de CUDP, en de problemen die ze kreeg met de autoriteiten naar aanleiding van de dood van haar moeder.
 2. Verzoekster stelt *“dat de enige motivering van de Commissaris-generaal om haar het statuut van vluchteling te weigeren erin bestaat dat verzoekster volgens de Commissaris-generaal niet kan bewijzen dat haar moeder overleden is.”* En verder: *“Het overlijdensattest van haar moeder werd haar thans doorgefaxt door een werkneemster van het T. Paul’s General Specialized Hospital te Addis Abeba”*. Een kopie wordt in bijlage toegevoegd aan het verzoekschrift en verzoekster legt ter terechtzitting een origineel document neer dat opgemaakt is in het Engels.
 1. Verzoekster gaat eraan voorbij dat niet het overlijden van haar moeder maar de omstandigheid waarin haar moeder overleden zou zijn door de CGVS wordt betwist.
 2. De bestreden beslissing stelt: *“Er kan echter worden getwijfeld aan uw bewering dat uw moeder op 2 november 2005 door een verdwaalde kogel om het leven zou zijn gekomen. U verklaarde dat er op de dag van het overlijden van uw moeder 42 mensen om het leven kwamen (Cg, p.7). In een rapport van de Ethiopian Human Rights Council (dd. 6 december 2005) blijkt inderdaad dat er tijdens de protesten op en na 1 november 2005 42 personen –meer bepaald 35 burgers en 7 politieagenten- om het leven zijn gekomen (zie document in administratief dossier). Er werd tevens*

een onderzoekscommissie opgericht die concludeerde dat bij de protesten in juni én november 2005 in totaal 193 dodelijke slachtoffers zijn gevallen en in een getuigenis van een verdediger van de mensenrechten wordt melding gemaakt van 192 doden (zie informatie in administratief dossier). Op geen enkele lijst met dodelijke slachtoffers ten gevolge van de protesten in juni en november 2005 kon echter de naam van uw moeder worden teruggevonden. De mogelijkheid dat uw moeder toch het slachtoffer zou zijn geworden van deze onlusten valt bijgevolg met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uit te sluiten. Niet enkel kan de naam van uw moeder op geen enkele lijst worden teruggevonden, u brengt daarenboven zelf -met uitzondering van uw verklaringen geen enkel begin van bewijs aan dat uw moeder het slachtoffer zou zijn geworden van de onlusten die op en na 1 november 2005 plaats vonden terwijl uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat uw moeder geïdentificeerd werd, anders zou de link met u niet gelegd kunnen worden. Uit dit alles dient te worden geconcludeerd dat aan de vervolgingsfeiten die u aan het gewelddadig overlijden van uw moeder koppelde, met name uw ondervraging, arrestatie en detentie door de Ethiopische autoriteiten, geen geloof meer kan worden gehecht.”

3. Inzake de “lijsten met dodelijke slachtoffers” waar de Commissaris generaal op wijst stelt verzoekster: *“Men kan zich de vraag stellen in welke mate de lijsten waarnaar de Commissaris-generaal verwijst, betrouwbaar zijn. In hoeverre kan men immers rekening houden met lijsten die in eerste instantie afkomstig zijn van de autoriteiten van een ondemocratisch land die zelf verantwoordelijk zijn voor het merendeel van de doden op die lijsten. Bovendien komen de lijsten blijkbaar evenmin met elkaar overeen. Volgens de ene lijst zijn er 192 doden gevallen, volgens de andere zijn er 193 doden gevallen...”*
1. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de lijsten niet uitgaan van de Ethiopische autoriteiten maar van instanties die opkomen voor de mensenrechten in Ethiopië, zoals de “Ethiopian Human Rights Council.” De Raad acht deze informatie objectief en betrouwbaar. De minieme numerieke discrepantie in aantal doden waar verzoekster op wijst, met name 192 doden of 193 doden, kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoekster betwist noch weerlegt het ontbreken van de naam van haar moeder op deze lijsten niet, wat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig ondermijnt.
2. Verzoekster legt ter terechtzitting een overlijdensattest neer dat haar werd doorgefaxt door een werknemer van het ziekenhuis. Verzoekster toont niet aan wie deze werknemer is noch hoe deze over dit attest kon beschikken. Een dergelijke akte kan bovendien geen moord aantonen, aangezien een overlijdensattest slechts een overlijden vaststelt en zich niet uitspreekt over de oorzaak hiervan. Het neergelegde stuk komt dan ook voor als een complaisancestuk voor onderhavige procedure vooral daar het in het Engels is opgesteld en op niet objectieve wijze is ingevuld. Voor zover verzoeksters moeder aan een schotwonde is overleden had dit als zodanig in de rubriek ‘post mortum findings’ moeten staan. Bovendien kan de dokter geen interpretaties geven over het voorwerp waarmee ze geschoten werd daar hij dit onmogelijk kan vaststellen, en ten slotte kan hij evenmin vaststellen dat ze gedood werd, enkel dat ze gestorven is. Ten slotte is zeer de vraag hoe een dokter tegelijk kan vaststellen dat de overleden persoon die aan een schotwonde gestorven is tegelijk een beroerte kreeg. Het is daarenboven niet aannemelijk dat een overleden persoon toch nog een ziekenbed wordt toegewezen (nr. 127 volgens het attest) en niet meteen van de spoedafdeling naar het mortuarium wordt overgebracht. Gezien

deze vaststellingen kan aan het voorgelegde attest geen bewijswaarde worden gehecht.

3. Verzoekster stipt aan dat ze ook *“een convocatie kon bijbrengen van de politiediensten”* en dat deze *“niet eens in overweging genomen”* werd.
4. De Raad stelt vast dat, hoewel dit document wel werd vertaald, het een fax betreft die gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde heeft (R.v.St., X, nr. 142.624, maart 2005; R.v.St., X, nr. 133.135, 25 juni 2004). Een dergelijk document dient om enige bewijskracht te hebben te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen wat in casu niet het geval is. Tevens kan er op worden gewezen dat verzoekster geen geldige originele identiteitsdocumenten neerlegt zodat ze niet aantoont dat het document haar aanbelangt.
4. Verzoekster stelt dat ze *“vragen met betrekking tot CUDP”* en *“vragen over de politieke situatie van haar land”* juist heeft kunnen beantwoorden en *“vraagt zich af op welk vlak haar relaas niet “samenhangend of geloofwaardig” is. Verzoekster werd in het geheel een 6- à 7-tal uren verhoord door de Belgische asielinstanties en de verhoorders hebben geen tegenstrijdigheden of leugens ontdekt in het relaas van verzoekster. Men kan er de verslagen op nalezen en in de beslissing wordt evenmin enige melding van enige tegenstrijdigheid of leugen gemaakt. Het is niet omdat één element van een dossier niet bewezen kan worden dat het gehele dossier moet afgedaan worden als onsamenhangend of ongeloofwaardig.”*
1. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet over de geloofwaardigheid van de asielaanvraag oordelen en nagaan in welke mate de vrees gegrond is. Dit betekent dan ook dat een asielrelaas waarachtig moet zijn binnen de gestelde context. Voor zover een verklaring minder waarschijnlijk voorkomt moeten de asielzoekers toelichtingen voldoende coherent en geloofwaardig zijn om deze aannemelijk te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters verklaringen niet vrij zijn van tegenstrijdigheden, in het bijzonder met betrekking tot de chronologie van het overlijden van haar moeder, haar arrestatie, haar verblijf in het ziekenhuis, etc. en dat verzoekster ter verhoor ook meermaals met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd maar er nooit een aannemelijke verklaring voorhanden was (gehoorverslag CGVS, 13.10.06, p. 9-10 en gehoorverslag CGVS, 14.09.07, p. 6-9). Verzoekster heeft voor het overige geen band met de CUDP en verklaart dat ze geen lid was van de partij en op haar eigen handelde (gehoorverslag CGVS, 13.10.06).
2. Verzoeksters relaas op zich kan evenmin overtuigen. Verzoekster was geen getuige van het ongeluk van haar moeder. Verzoekster stelt zelf dat haar moeder door een verdwaalde kogel werd getroffen zodat een dergelijke zaak, voor zover een persoon kon worden aangewezen, geen moord betreft en aldus evenmin de politie kan schaden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het van enig belang zou zijn dat ze de valse getuigenis zou ondertekenen noch dat deze noodzakelijk zou zijn om iemand uit de oppositie te vervolgen (gehoorverslag CGVS, 13.10.06, p. 7-9). Dat verzoeksters weigering van belang was en ze hiervoor vervolgd werd kan dan ook niet overtuigen.
5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

7. Verzoekster meent dat “*minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend*” doch geeft hiervoor geen concrete argumenten.
1. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming derhalve op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont niet aan in de specifieke negatieve aandacht te staan van haar overheid waardoor haar vrees voor vervolging niet wordt aangetoond. Zij toont evenmin aan dat er bepaalde elementen zouden zijn, waaruit zou kunnen blijken dat in hoofde van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken

dhr. B. PIL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.